

[Aksel Larsen.]

noget. Her kan der gøres noget. Staten kan sætte arbejder i gang, og staten kan naturligvis også, enten direkte af statskassen eller gennem de forskellige fonds, den råder over, yde lån til ophjælpning af erhvervslivet, således at der skaffes beskæftigelse, og jeg henstiller meget, at man får gjort noget herved.

Endelig til slut med hensyn til skattelettelser: jeg sagde, at jeg har min opfattelse af, hvor man burde sætte ind med skattelettelser. Jeg mener, at det i hvert fald bør være skattelettelser, som kommer dem med de små og jævne indtægter til gode. Hvis vi ser på de tal, vi har fået overladt af finansministeren, bliver vi klar over, at ifølge oversigterne er statens indtægter af indkomstskatterne siden 1950-51 steget med 170 pct. I det finansår, man nu budgetterer for, finansåret 1960-61, formenes statsindkomstskatterne at blive 170 pct. af, hvad statens indtægt var af indkomstskatterne for 10 år siden. Der er også en stigning i statens indtægt af selskabsskatten, men kun på 84 pct., og det er jo noget mindre end 170 pct. Jeg nævner kun de to tal for at sige, at det er ganske tydeligt, at indkomstbeskatningen er blevet langt mere trykkende i disse 10 år, medens derimod sådan noget som selskabsskatten ikke er steget nær i forhold hertil. Det siger noget om, hvor skattelettelser bør foretages. De bør foretages på indkomstskatterne, og jeg vil mene, foruden at der kan komme andre specielle forslag, at det ville være godt, hvis man ville forhøje det skattefrie bundfradrag — det giver jo lettelse for de små og de jævne indtægter — og at man dernæst burde interessere sig for at nedætte eller ophæve visse af de indirekte skatter. Her tænker jeg især på de såkaldte forbrugsbegrænsende foranstaltninger og navnlig på tekstilskatten.

Der er råd til at gøre noget her, og det er rimeligt at gøre det, så meget mere som vi endogså gennem finansministerens tale ved finanslovforslagets fremsættelse fik at vide, at bedringen af landets valutasituation var en følge af de internationale konjunkturer og var i gang, allerede inden vi fik de forbrugsbegrænsende foranstaltninger i juni måned 1957. Det skyldes altså ikke

disse indirekte skatter og andre foranstaltninger, man gennemførte i juni 1957, at valutasituationen er blevet så meget mere gunstig; derfor synes jeg, man må se at få dem ophævet.

Axel Ivan Pedersen: På det tidspunkt, da folketinget begyndte indeværende folketingsårs arbejde, indleverede Dansk Union for alkoholfri Trafik, også kaldet Trafik Unionen, en henvendelse til regeringen og folketinget, hvori det hedder — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

„Under indtryk af den store belastning, de mange færdselsuheld er for landets økonomi, og i konstateringen af det faktum, at antallet af færdselsuheld er stadig stigende, også for de svære ulykkes vedkommende, tillader Dansk Union for alkoholfri Trafik sig at henstille til regeringens og folketingets alvorlige overvejelse at undersøge betimeligheden af en ændring i færdselslovgivningen, således at dens præventive karakter udbygges.

Man peger i denne forbindelse på den kendsgerning, at spiritusnydelser spiller en alt for stor trafikrolle, der i øvrigt er betydelig større, end de officielle opgørelser er udtryk for.

Dansk Union for alkoholfri Trafik mener derfor, at det vil være af betydning, hvis fastere regler med bestemte promillegrænser kunne supplere den nuværende domspraksis, den såkaldte frie bevisbedømmelse, hvis ufejlbarlighed kan drages i tvivl.

Unionen mener tillige, at den nugældende ret for de i spiritussager dømte motorførere til uhindret knallertkørsel kan drages i tvivl, og at ethvert motor-køretøj bør behandles som sådant også i henseende til færdselsloven, fordi disse køretøjer rummer større risiko for andre trafikanter end ikke motordrevne.

Da der imidlertid hverken kræves prøve eller kørekort til knallert, vil man mene, at en dom for spirituskørsel samtidig bør fratage den dømte retten til at benytte knallert.

Kan en ændring i færdselsloven ikke gennemføres på nuværende tidspunkt,